

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Birthe Hansen har misforstået mig lidt. Den del, fru Birthe Hansen synes jeg havde gjort kompliceret, nemlig den sidste del om genbrug, synes jeg var meget enkel. Det, jeg sagde og argumenterede for, var, at hvis man vil løse genbrugsproblemet på dette område, så er det ikke postvæsenet, man skal bruge til det. Så skal man bruge andre genbrugsordninger, også dem, der nu er under udvikling. Det var det, jeg sagde, og så argumenterede jeg for, hvorfor postvæsenet var en dårlig løsning på det af økonomiske, takstmæssige og andre grunde.

Nej, det komplicerede ligger faktisk i den første del, nemlig spørgsmålet om at kunne fragte sig disse adresseløse forsendelser, om det overhovedet kan lade sig gøre, hvilke komplikationer der er forbundet med det. Det er jo også ting, som Forbrugerombudsmanden har været inddraget i. Jeg har ønsket at få udredt alle de problemer, der er, for det er ikke så enkelt, som det umiddelbart kan se ud til.

Jeg kan da godt sige, også til den videre oplysning, at det ikke alene er P&T, der arbejder med disse ting. Der er også repræsentation for Justitsministeriet og for Statsministeriet, og vi har også bedt branchen om at være med, sådan at vi kan få en ordentlig oversigt over, hvad det er for problemer, vi i virkeligheden står med på dette område, hvis man overhovedet vil gå den vej, som fru Birthe Hansen tænker på.

Glistrup (FP):

SF's ordfører var henrivende ulogisk både i det store og i det små.

Når vi tager det store, så var det for hende, at det enkelte menneske skal have frihed til ikke at blive angrebet af alle disse papirting, der vælter ind over det. Jamen så må det enkelte menneske melde sig ud af samfundet, så må det enkelte menneske flytte ned til en sydhavsø, hvor det kan være alene, eller springe ud fra Rundetårn eller noget andet.

Når man lever i et samfund, er man inde i en solidaritet – bevares, det er måske et svært begreb at forstå for fru Birthe Hansen – og dér må man altså finde sig i at ruste sig med en vis robusthed. Man må finde sig i kommunikation fra andre mennesker, fordi det er så lidt og så ringe en ulejlighed, at man har disse 12–14–17 reklametryksager liggende på sin dørmatte, sammenlignet med, at fru Birthe Hansen vil afskære de mennesker fra at komme i forbindelse

med folk ved at udbringe tingene adresseløst. Det er så vigtigt for samfundet, at man kan udbringe tingene adresseløst, for det er afgørende for hele erhvervslivets funktion:

Enhver, der vil leve som en samfundsborger i dette samfund, kan ikke melde sig ud ved at sige: Jeg vil ikke have adresseløse forsendelser. Den nærtagenhed, overfølsomhed, er afskyelig. Det var det store.

Når vi så går til det små, siger fru Birthe Hansen: Jamen private kan jo lade være med at putte det ind. Jamen det vil private da ikke, og fru Birthe Hansens forslag går jo også på private. Uanset om der er disse fjollede mærkater, så putter jeg i hvert tilfælde, når jeg bringer ting ud, dem med glæde ind gennem brevsprækken hos de mennesker, der frabeder sig det. De får en ekstra gang, når jeg render rundt og deler materiale ud, for jeg synes, det er så afskyelig en holdning.

Så siger man, at vi drukner i papir. Vel drukner vi ej i papir, fordi vi også får disse ting bragt ud. Der er så meget papir i det danske samfund, og man skal endda ifølge fru Birthe Hansen finde sig i, hvad stat og kommune sender ud. Om man får den smule ekstra papir, der ligger i lidt tilbudsaviser og lign., er ikke noget, der kan være en alvorlig gene for nogen.

Så siger fru Birthe Hansen, at man skal kunne sig nej til at få Politiken og Information osv. Det kommer da virkelig an på, hvad det er, man skal sige nej til. Man skal selvfølgelig kun sige nej til, at man ikke vil betale for det. Men hvis der er en, der vil sende mig 50 abonnementer daglig på Land og Folk eller Minavisen, eller hvad det hedder, så er de da hjertelig velkomne til at oversvømme mig med 50 eksemplarer hver evig eneste dag. Det skal fru Birthe Hansen også affinde sig med, hvis der er nogen, der vil tegne abonnement for hende på bladet Fremskridt. Det koster 200 kroner på årsbasis, kan jeg fortælle, og hvis der er nogen, der indbetaler 10.000 kr. til, at det skal sendes i 50 eksemplarer året igennem til fru Birthe Hansen, så bliver det sendt til hende, uanset hvor meget hun end frabeder sig det.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg ville nu så gerne have at vide af hr. Glistrup, eller hvem der ellers kan forklare mig det, hvilken forskel der er mellem, at jeg går